

Osim ovih naučnih radova još je održao niz predavanja na raznim oftalmološkim kongresima u Njemačkoj i Beču, a zatim u Oto-neuro-oftalmološkom društvu, pa u Zboru liječnika u Zagrebu.

U naučnom su svijetu svratili na se pažnju radovi o trahomu i o idiopatičkom iridochorioiditisu. Poznata monografija velikog njemačkog oftalmologa Axenfelda »Die Aetiologie des Trachoms« gotovo na svakoj strani citira razna eksperimentalna otkrića prof. Botteri-ja o klinici i etiologiji trahoma, te ga isti autor ubraja među »die hervorragendsten Trachomforscher«. Međutim rad o idiopatičkom iridochorioiditisu naučno je shvaćen i mnogo puta u literaturi citiran kao važan naučni prilog genezi simpatične oftalmije (Weigelin, Schirmer, Groenouw).

Na sveučilišnoj očnoj klinici u Zagrebu postoji ozbiljni naučni ambijenat, kojemu je inicijativu dao prof. Botteri, što dokazuje i velika Spomenica, koju je izdao 1928. g. sa velikim brojem radova iz svoje klinike uz saradnju najvećih evropskih oftalmologa (prof. Fuchs, prof. Meller, prof. Lindner, prof. Lauber (Beč), prof. Filatoff, prof. Odinzow, prof. Noisewsky, prof. Pascheff i ostali drugi vrlo uvaženi oftalmolozi), koji su svojim stručnim radovima počastili rečenu Spomenicu.

Predlažemo, da se dr. Albert Botteri izabere za člana dopisnika u matematičko-prirodoslovnom razredu.

U Z a g r e b u, 27. februara 1930.

Dr. Stanko Hondl

Dr. Vladimir Varićak

Dr. Vale Vouk

Dr. Karlo Radoničić.

Rodio se u Trstu 15. novembra 1879. od oca Filipa, kapetana tršćanskoga Lloyd-a iz stare porodice Radoničić-a iz Dobrote u Boči Kotorskoj, i od majke Karoline Radoničić rođene Ivanović iz istoga mjesta. Početkom školske godine 1891/92. stupio je u kotorsku gimnaziju, na kojoj je godine 1899. s odličnim uspjehom načinio ispit zrelosti. U jesen iste godine imatrikulirao se na medicinskom fakultetu bečke univerze. Promoviran je 15. jula 1905. Po odsluženom vojničkom roku stupio je u junu 1906. kao aspirant u bečku javnu opću bolnicu i bio dodijeljen medicinskom odjeljenju prof. N. Ortnera. Pod utjecajem Ortnerove neumorne radinosti

u tom uzornom bolničkom odjeljenju pobudila se u dra. Radoničića želja, da se posve oda unutrašnjoj medicini. Stoga se rado odazvao Ortnerovu pozivu, da mu bude asistentom na klinici u Innsbrucku, kamo je on u jesen 1907. godine bio pozvan. U Innsbrucku ostao je do god. 1911., kad je prof. Ortner prešao u Běž i opet sa sobom poveo dra. Radoničića. Na veoma obilnom i razno-
ličnom kliničnom materijalu u Innsbrucku i u Beču stekao je dr. Radoničić detaljno poznavanje svih finesa moderne dijagnostike i terapije unutrašnjih bolesti. Na klinici prof. Ortnera ostao je do prevrata g. 1918., kad je od svoje pobude kao strani državljanin dao ostavku. Godine 1919. imenovan je redovnim profesorom na medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Naučno je počeo raditi u medicinskom društvu u Innsbrucku.

1. Demonstration zweier Fälle paradoxer Zwerchfellkontraktion. Wiener klinische Wochenschrift, 10. 1909.

2. Zur Differenzialdiagnose zwischen Exudaten und Transsudaten. W. Klin. Wochenschr., 21. 1908.

3. Diagnostik der Pankreaserkrankungen. W. Klin. Wochenschrift, 1909.

4. Zur Diagnostik der Infarzierung des Darmes. W. Klin. Wochenschrift, 38. 1908.

5. Zur Klinik der vorwiegend tuberkulösen, chronisch verlaufenden Mediastinitis fibrosa. Verhandlungen des deutschen Kongresses für innere Medizin, Wiesbaden 1910.

6. Das Krankheitsbild der chronischen, fibrösen Mediastinitis nebst Beiträgen zur Klinik der Mediastino-Pericarditis. Deutsche medizinische Wochenschrift, 10. 1911.

7. Ein Beitrag zur Diagnose der Infarzierung des Darmes. Medizinische Klinik, 52. 1908.

8. Klinische Erfahrungen mit Diathermie. W. Klin. Wochenschrift 1908. (Izrađeno zajedno sa drom. Preysson.)

9. Ein Fall von Erythromelalgie mit spontaner Gangrän. W. Klin. Wochenschrift, 30. 1915. (Izrađeno zajedno sa drom. Bikeles.)

10. Beiträge zur Klinik und Pathogenese der hepatalen Hyperaemien. Jubilarni broj 50-godišnjice »Liječničkog Vjesnika«.

11. O fiziologiji i patologiji cirkulacije venae portae. Liječnički Vjesnik, 1924.

12. Na kongresu u Rogaškoj Slatini 1927. izložio je u predavanju svoje vlastite poglede o hepatalnim bolestima.

13. Da li tuberkuloza počinje na vršku ili infraklavikularno? Predavanje na skupu liječnika u Lipiku 1929.

14. Naše iskustvo o Basedowskoj bolesti s osobitim obzirom na terapiju joda. Predavanje na kongresu Jugoslavenskog ljekarskog društva u Zagrebu.

U radnji o *mediastinitis chronica* dr. Radoničić je prvi iznio kliničku dijagnostiku bolesti i naveo kao važan prilog za upoznavanje Oliver-Cardallerijeva simptoma, koji je uglavnom služio kao gotovo patogonomonski znak za upoznavanje aneurizme aorte, kao vrlo važan i česti znak kronične fibrozne *mediastinitis*. Pokušao je uz to jednu razdiobu etioloških momenata kod te bolesti i istaknuo veliku važnost luetičke etiologije. O tom radu ima mnogo referata u stručnim časopisima, a naročito se opširno osvrće na to Sergeant u svojoj skorašnjoj publikaciji *Les syndromes respiratoires* u zbirci »*Les grands Syndromes*«.

U svojoj radnji o patologiji i fiziologiji portalne vene stoji dr. Radoničić na čisto zasebnom principu o pokretnim silama, koje vrše cirkulaciju. Poriče naime glavnu ulogu hidrodinamične cirkulacije, koja obično važi kao jedini faktor kolanja krvi u organizmu čovjeka. Za portalno područje najveću važnost podaje on golemom metaboličnom radu jetrenoga parenhima, koji po trošnji vode kod svoga staničnoga rada djeluje kao aspiraciono i propulzorno središte na tekućinu venoznih sudova i time regulira kolanje krvi. Iz toga izlazi prva važna dedukcija, da ascites kod hepatalne cirkhoze nije u svim slučajevima posljedica strangulacije vene uslijed bujanja veznog tkiva, već da je naročito u početnim stadijima te bolesti to izraz dinamične slabosti jetrenoga parenhima. U vidu ima autor i provedbu eksperimentalnog dokaza.

Predlažemo, da se dr. Karlo Radoničić izabere za člana dopisnika u matematičko-prirodoslovnom razredu.

U Z a g r e b u, 27. februara 1930.

Dr. Stanko Hondl

Dr. Vale Vouk

Dr. Vladimir Varićak